

ΜΟΜΦΗ ΣΤΟ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ

Του Ιάσωνα Κουτούφαρη-Μαλανδρινού

Γιατί έκανε ο ΣΥΡΙΖΑ την πρόταση μομφής; Σε τί βοήθησε τελικώς; Πολλά ερωτηματικά σχετικά με την κίνηση της αξιωματικής αντιπολίτευσης δεν έχουν απαντηθεί πλήρως.

Κάποιοι το είδαν ως έναν λανθασμένο χειρισμό, ένα πυροτέχνημα, μία μπλόφα, ίσως ακόμη-ακόμη και σαν ένα επί πλέον χτύπημα στην ατονία του λαϊκού κινήματος κατά το τελευταίο διάστημα. Θεωρήθηκε ότι συσπείρωσε το κυβερνητικό μπλόκ, ότι δημιούργησε κακό προηγούμενο «συμπόρευσης» της Αριστεράς με την Χρυσή Αυγή, ότι έγινε επ' ευκαιρία όχι τόσο σημαντικής αφορμής, όπως η είσοδος των ΜΑΤ στην ΕΡΤ, παρ' ότι αφορούσε εν γένει «τις διαρκείς παραβιάσεις της δημοκρατικής νομιμότητας και τη δεινή οικονομική θέση στην οποία έχει περιέλθει η ελληνική κοινωνία εξαιτίας της βάρβαρης οικονομικής πολιτικής». Άλλωστε, όσοι αρέσκονται στα μείγματα τεχνοκρατισμού και κυνικότητας εγκωμίασαν την ομιλία Σαμαρά ως χαστούκι στον Τσίπρα που ... το ζητούσε ο οργανισμός του.

Εν τούτοις, ανεξαρτήτως δίκης προθέσεων και κινήτρων, πέρα από την κριτική του χρονικού πλαισίου και του περιεχομένου, η πρόταση δυσπιστίας, αν μη τι άλλο, ανέδειξε με οξύτητα τον ιδιαίτερο χαρακτήρα της μνημονιακής διακυβέρνησης.

Υπόλογο το Σύνταγμα

Η αξιωματική αντιπολίτευση κατηγορήθηκε επειδή έκανε όσα είχε το δικαίωμα να κάνει και επειδή δεν έκανε όσα δεν ήταν υποχρεωμένη να κάνει.

Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος κ. Κεδίκογλου απεκάλεσε την πρόταση μομφής «μαχαιριά στην χώρα», η υπουργός Τουρισμού κ. Κεφαλογιάννη αναρωτήθηκε: «Είναι σκόπιμο ή ωφέλιμο για τη χώρα να επιλέγει τη δεδομένη στιγμή η αξιωματική αντιπολίτευση;», ενώ ο κ. Βενιζέλος της ελάσσονος συμπολίτευσης μίλησε για «πράξη θεσμικά ακραία, πολιτικά αμήχανη, απεγνωσμένη και εθνικά ανεύθυνη» και για «ακραία απροκάλυπτη υπονόμηση της εθνικής ενότητας».

Το ελληνικό Σύνταγμα, ωστόσο, δίνει την δυνατότητα σε βουλευτές να υποβάλουν πρόταση δυσπιστίας όποτε εκείνοι το κρίνουν αναγκαίο (άρθρο 84), σύμφωνα πάντα με τις επιταγές του Κανονισμού της Βουλής (άρθρο 142). Συνεπώς, δεν είναι δυνατόν να γίνεται λόγος για «κακό τάιμινγκ»: εάν ο ανώτατος πολιτειακός νόμος δεν επιβάλλει περιορισμούς, θα επιβάλει η κυβέρνηση;

Τα αντίστοιχα ισχύουν και για την «εθνική ενότητα». Σύμφωνα με το Σύνταγμα, οι βουλευτές ως σύνολο αντιπροσωπεύουν το Έθνος (άρθρο 51 § 2), ενώ κατοχυρώνεται ο πολυκομματισμός (άρθρο 29 § 1). Τούτο σημαίνει ότι κατά το πολίτευμα δεν κρίνονται ως αντιφατικές έννοιες η εθνική ενότητα αφ' ενός και η πολιτική πολλαπλότητα και αντιπαράθεση αφ' ετέρου. Ποιός τολμά λοιπόν να ανακοινώνει πως μία καθ' όλα σύμφωνη με το Σύνταγμα κίνηση της αξιωματικής αντιπολίτευσης αντίκειται στην εθνική ενότητα; Ένας αυταρχικός, ένας αδαής, αλλά όχι ένας συνταγματολόγος.

Βέβαια, θα μου πείτε, η κοινοβουλευτική πλειοψηφία δεν έχει έναν λόγο παραπάνω στην διατύπωση και προστασία του εθνικού συμφέροντος; Ίσως, αλλά ποιά κοινοβουλευτική πλειοψηφία; Εκείνη που αναλογικά αντικατοπτρίζει το μεγαλύτερο τμήμα του ελληνικού λαού ή εκείνη που καταλαμβάνει την πλειονότητα των εδρών με εκλογικές αλχημείες; Δεν νοείται πολιτική σταθερότητα θεσμικά εκδιασμένη.

Υπεραντίδραση

Η μνημονιακή κυβέρνηση αντιδρά υπερβολικά, γιατί φοβάται. Φοβάται την πτώση, φοβάται την απώλεια της εξουσίας πριν την ελληνική προεδρία της Ε.Ε., φοβάται τις διαρροές. Μέσα σε 15 μήνες οι βουλευτές της πλειοψηφίας μειώθηκαν από 179 σε 153: κατά μέσο όρο, η κυβέρνηση χάνει την στήριξη ενός βουλευτή σχεδόν κάθε ενάμισυ μήνα.

Το ζήτημα δεν είναι τόσο το αν θα τηρηθεί το Σύνταγμα, όσο το αν θα τηρηθεί από όσους το χρησιμοποιούν ως σημαία τους, με άλλα λόγια, το λεγόμενο «συνταγματικό τόξο». Αν αυτό δεν επιτυγχάνεται, αν επιβάλλονται περιορισμοί και απαγορεύσεις σε όσα το Σύνταγμα σαφώς επιτρέπει, αν ο κ. Τσίπρας επικρίνεται διότι προσαρμόζεται στους θεσμούς και όχι στα καπρίτσια της κυβέρνησης, αν η αντίθετη άποψη κατηγορείται επειδή ... είναι αντίθετη άποψη, είναι φανερό ότι η τωρινή κυβέρνηση άγεται τάχιστα από την καθοδηγούμενη δημοκρατία του σήμερα προς τον απόλυτο ολοκληρωτισμό του αύριο.

Υστερόγραφο: Θέλει ο Σαίξπηρ να κρυφτεί κι ο Σαμαράς δεν τον αφήνει

Στα πλαίσια της επίθεσής του στον ΣΥΡΙΖΑ, ο κ. πρωθυπουργός μάς πληροφόρησε ότι, κατά τον Σαίξπηρ, «από το σοβαρό στο γελοίο η απόσταση είναι μικρή, αλλά από το γελοίο στο σοβαρό η απόσταση είναι τεράστια». Φυσικά, ο Άγγλος δημιουργός δεν έγραψε ποτέ τίποτα τέτοιο: τα μόνα ερείσματα του κ. Σαμαρά είναι οι ανακρίβειες των ελληνικών αποφθεγματολογικών ιστοτόπων. Η παρατήρηση ότι το υψηλό και το γελοίο βρίσκονται συχνά πολύ κοντά, αν και αναπαράχθηκε ποικιλοτρόπως –χωρίς, δυστυχώς, κανείς να προχωρήσει σε συγκεκριμένες μετρήσεις αποστάσεων, κανείς δεν ήταν αρκετά τεχνοκράτης για κάτι τέτοιο–, ανάγεται στον Λογγίνο.

Λέγεται ότι ο Ναπολέων μάς έδωσε την πιο γνωστή χρήση της έκφρασης: «Ανάμεσα στο γελοίο και το σοβαρό δεν μεσολαβεί παρά ένα βήμα». Είχε προηγηθεί η Μάχη της

Μπερεζίνας, η τελευταία σελίδα της γαλλικής πανωλεθρίας στην Ρωσία. Μετά την μάχη αυτή, η Μεγάλη Στρατιά δεν ήταν πια ούτε μεγάλη, ούτε καν στρατιά. Αν πιστέψουμε στην φαρσική επανάληψη της Ιστορίας, η αμάθεια του κ. πρωθυπουργού δεν θα μπορούσε να βρει καταλληλότερο χρόνο για να αποκαλυφθεί.

Δημοσιεύθηκε στην ηλεκτρονική έκδοση
της εφημερίδας *Σύγχρονη Έκφραση*
στις 14 Νοεμβρίου 2014.